

Накладохме малъкъ огънь и се разположихме около него въ дълбокия снѣгъ.

— Сега да има и малко сламица отъ яслитѣ на Витлеемъ да си постелимъ съ нея, нѣма да бжде излишно! — се занася въ коледнитѣ си мечтания единъ отъ другаритѣ.

А другиятъ мждрува на сжщата тема:

— Трѣбва да изпаднешъ въ такова положение, за да разберешъ, защо народътъ ни нарича много често гората „света гора“. А свето поле нѣма. Гората е свята, защото закриля своитѣ постоянни или случайни обитатели, като насъ.

Той за пръвъ пжтъ ще спи въ снѣга подъ закрилата на гората - м а й к а. Но предъ едва мждѣщи огнецъ, който съ жалостно пищене потѣваше въ дълбокия снѣгъ и можеше да стопли душата на залутания пжтникъ, но

Подъ Амбарица

не и измръзналото му тѣло, азъ предпочитяхъ потоплитѣ отъ него обятия на снѣга. Затова се увихъ въ платнището, съ каквото „излишество“ другаритѣ ни не разполагаха, и се заврѣхъ въ снѣга. Така ме е училъ баща ми, който се спаси отъ бѣлата смъртъ на Шипка, само защото се заровилъ въ снѣга.

Затоплихъ се и скоро захъркахъ като праведникъ, както е обичалъ да се изразява Жуль Вернъ. Но другаритѣ ми наскоро ме задърпаха и принудиха да се събудя. И това тѣ правѣха не отъ ревностъ, че азъ спя тѣй сладко, когато тѣ бдѣха надъ пушецитѣ като езически жреци, а отъ другарски дългъ. Боятъ се да не ме сграбчи бѣлата смъртъ, която обича да забива смър-